

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/48/2015
Identifikačné číslo spisu:	5014200368
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5014200368.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcov 1/ Ing. H. U., bytom C., 2/ H. U., bytom C., právne zastúpení Evou Kováčechovou, advokátkou, so sídlom Komenského 21, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému Okresnému úradu Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Andreja Kmeťa č. 17, 010 01 Žilina, za účasti Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 45, 821 09 Bratislava, IČO: 35 919 001, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2/V/ 2014/00071-1/Pál zo dňa 21. januára 2014, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/58/2014-131 zo dňa 05. novembra 2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/58/2014-131 zo dňa 05. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2/V/2014/00071-1/Pál zo dňa 21.01.2014, pretože dospel k záveru, že rozhodnutia a postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

Podľa právneho názoru krajského súdu žalovaný mal k potvrdeniu rozhodnutia o umiestnení predmetnej stavby s poukazom na § 37 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) dostatok podkladov. V konaní bolo potrebné skúmať, či došlo k podstatným zmenám navrhovanej činnosti, podmienok v dotknutom území, k novým skutočnostiam súvisiacim s vecným obsahom správy o hodnotení činnosti a k vývojom nových technológií na realizáciu navrhovanej činnosti. V danom prípade je záverečné stanovisko EIA pri posudzovaní navrhovanej činnosti, v ktorom je podkladom pre ďalšie povoloňovacie konanie, na ktorého obsah je povoľujúci orgán, t. j. stavebný úrad, povinný prihliadať, avšak nie je ním viazaný a v prípade, že sa od jeho obsahu odchýli, je povinný svoj

postup náležite zdôvodniť. Krajský súd poukázal na to, že vo vzťahu k starostlivosti o životné prostredie (§ 37 ods. 2 Stavebného zákona), vo vzťahu k návrhu na vydanie územného rozhodnutia k predmetnej stavbe diaľnice bolo vyjadrenie ministerstva životného prostredia zo dňa 25.03.2013, ktoré porovnáva záverečné stanovisko EIA z 27.07.1998, ktoré odporučilo okrem variantu C aj variant I s alternatívou zapustenej diaľnice pod terénom so špecifikovanými zmenami dostatočným, a preto postačujúcim podkladom k rozhodnutiu o vydaní územného rozhodnutia.

Krajský súd je toho názoru, že postačoval postup, ktorý vykonal posudzujúci orgán (MŽP SR) podľa § 18 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov, z ktorého obsahu vyjadrenia zo dňa 25.03.2013 vychádzal žalovaný ako z dôležitého podkladu pre rozhodnutie o umiestnení stavby vo vzťahu k ochrane (starostlivosti) o životné prostredie. Zmeny technického riešenia hlavného objektu (diaľnica) oproti pôvodnému návrhu (z roku 1998) vyplynuli práve z procesu posudzovania vplyvov, optimalizácie environmentálneho technického vedenia trasy a ďalších požiadaviek, ktoré boli akceptované v priebehu následnej projektovej prípravy a spočívajú hlavne v úprave smerového a výškového vedenia diaľnice. Táto správa podrobne uviedla dôvody zmeny, vývoj projektu, aj stručný prehľad zmien, ktoré vyplynuli práve z požiadaviek záverečného stanoviska EIA z roku 1998; tieto boli premietnuté v dokumentácii k stavebnému povoleniu a boli porovnané so správou o hodnotení vplyvov na životné prostredie. Vplyvy na životné prostredie navrhovanej zmeny v trasovaní diaľnice z hľadiska významnosti dokonca možno považovať za porovnateľný, resp. v niektorých úsekoch diaľnice priaznivejší ako boli identifikované pre variant v procese posudzovania. Pri komplexnom riešení a zapracovaní opatrení na elimináciu a minimalizáciu negatívnych vplyvov na životné prostredie v stupni DUR a DSP modifikácia trasy dokonca dosiahne optimálny súlad medzi identifikovanými vplyvmi na prírodné a sociálno-ekonomické prostredie a technicko-ekonomickou realizovateľnosťou stavby. U zmeny navrhovanej činnosti sa nepredpokladá podstatný nepriaznivý vplyv na životné prostredie. Uvedený záver vyplýva z vyššie uvedeného vyjadrenia MŽP SR, ktoré ako posudzujúci orgán na úseku starostlivosti (ochrany) o životné prostredie postupoval podľa ustanovenia § 18 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z.z.

Podklad, ktorý zabezpečil žalovaný v podobe vyjadrenia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky zo dňa 25.03.2013 s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z.z. považoval v danom prípade aj krajský súd za dostatočný. Postup, ktorý požadujú žalobcovia je podľa názoru krajského súdu príliš formalistický a z uvedeného je možné vyvodiť, že tento proces, ktorý by mal zopakovať celý priebeh EIA, to znamená nové posúdenie toho istého, čo sa realizovalo v rámci celého úseku pôvodne označenej diaľnice D18 na novooznačený už samostatný úsek diaľnice D3 Žilina (Brodno) - Kysucké Nové Mesto by bol absolútne neúčelný, ne hospodárny a vo svojom dôsledku neakceptovateľný. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že diaľnica ako stavba je líniovou rozsiahlou stavbou. Preto podľa jeho názoru vzhľadom na vyjadrenie MŽP SR, že u zmeny navrhovanej činnosti sa nepredpokladá podstatný nepriaznivý vplyv na životné prostredie, v tomto sú dostatočne špecifikované zmeny, a preto nebolo potrebné celý proces posudzovania vplyvov zopakovať znova. Bolo dostatočné samotné vyjadrenie príslušného orgánu Ministerstva životného prostredia SR, ktoré dostatočne podrobným spôsobom porovnáva jednotlivé zmeny stavby oproti pôvodnému aj záverečnému stanovisku EIA, ktoré sú vyšpecifikované v tabuľkovej časti tohto vyjadrenia. Nový proces posudzovania - nové záverečné stanovisko EIA, podľa názoru krajského súdu, by bolo potrebné v prípade, ak by príslušný orgán - Ministerstvo životného prostredia SR pri zmene navrhovanej činnosti uviedol, že zmena môže mať podstatný nepriaznivý vplyv na životné prostredie, čo sa v danom prípade nestalo (§ 18 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z.z.). Tento postup je teda plne v súlade so zákonom o EIA.

Krajský súd ďalej uviedol, že proces opakovania, resp. opätovného nového posúdenia vplyvov stavby na životné prostredie, ktorý už raz bol vykonaný, by sa minul účelu a stratil by v konečnom dôsledku svoje opodstatnenie. Nie je potrebné v danom prípade nové posúdenie navrhovanej činnosti, nakoľko je správny záver žalovaného, že je nepredstaviteľné, aby každá zmena činnosti, ktorá je zaradená do povinného hodnotenia bez limitu, bola opäť povinne hodnotená celým procesom posudzovania, ktorý pri diaľniciach trvá min. 12 mesiacov. Pri rozsiahlych stavbách, ako je diaľnica, logicky dochádza neustále k spresneniam a tým aj k zmenám, ktoré v počte môžu byť aj niekoľko desiatok. Aplikáciou ustanovenia

§ 18 ods. 2 zákona by proces posudzovania zmien pri veľkých stavbách trval desiatky rokov, čím by podľa názoru krajského súdu bola absolútne znemožnená stavebná činnosť a aj realizácia činností vo verejnom záujme v tom smere a s poukazom na vyjadrenie žalovaného, na ktoré sa Slovenská republika v rámci európskeho spoločenstva a materiálov EÚ pre oblasť definovania celoeurópskej dopravnej siete zaviazala. Z uvedených dôvodov krajský súd námietky žalobcov v tomto smere vyhodnotil ako nedôvodné.

Krajský súd sa stotožnil so žalovaným aj vo vzťahu k námietke žalobcov týkajúcej sa výrubu drevín, že táto je rovnako nedôvodná, nakoľko v rámci ďalšej realizácie o súhlasoch k výrubu drevín bude rozhodovať orgán na ochranu životného prostredia (príslušný okresný úrad) a daný súhlas obvodného úradu životného prostredia bol v tomto prípade postačujúci.

Ďalej krajský súd uviedol, že žalovaný sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcov ohľadne premiestnenia čerpacej stanice PHM, ktoré v rámci riešenia územného konania nie je možné. Taktiež sa vysporiadal a dostatočným spôsobom zdôvodnil, že v danom prípade ide o celospoločenský, resp. verejný záujem na stavbe diaľnic na území SR v rámci európskeho priestoru s tým, že s obmedzením vlastníckeho práva formou vyvlastnenia ráta aj Ústava, resp. príslušné právne predpisy pri dodržaní zákonných limitov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd konštatoval, že neboli dôvodné ani námietky žalobcov týkajúce sa práva na priaznivé životné prostredie a práva na včasné a úplné informácie o životnom prostredí.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že neúspešným žalobcom ich náhradu nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní navrhli žalobcovia odvolaciemu súdu, aby zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. V podanom odvolaní sa v plnom rozsahu pridržali argumentácie a tvrdení uvedených v žalobe zo dňa 26.03.2014. Uviedli, že podľa ich názoru v konaní zostáva sporná otázka, či navrhovateľ predložil v konaní nevyhnutný predpoklad v zmysle § 38 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 24/2006 Z.z., nakoľko zákon neumožňuje nahradiť záverečné stanovisko žiadnym iným dokladom. Namietali, že žalovaný aj krajský súd, nesprávne a nezákonne interpretujú príslušné ustanovenia zákona EIA a že žiadne vyjadrenie Ministerstva životného prostredia nemôže nahradiť platné záverečné stanovisko. Jeho nepredloženie bráni vydaniu rozhodnutia o umiestnení stavby. V konaní tiež bola namietaná absencia rozhodnutia orgánov ochrany prírody vo vzťahu k výrubu drevín, k čomu sa krajský súd nevyjadril. Rovnako krajský súd nerozhodol o ich žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia v zmysle § 250c ods. 1 druhá veta O.s.p. a navrhli preto, aby vykonateľnosť namietaného územného rozhodnutia odložil odvolací súd.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Účastník konania (Národná diaľničná spoločnosť, a.s.) vo vyjadrení k odvolaniu navrhol odvolaciemu súdu, aby podané odvolanie zamietol. Stotožnil sa s argumentáciou žalovaného ako i odôvodnením rozsudku krajského súdu a argumentáciu žalobcov považuje za účelovú a prispôbenú ich potrebám. Považuje za dostatočne zrejmé a preukázané, že MŽP SR je v zmysle ustanovenia § 54 ods. 2 písm. k) zákona č. 24/2006 Z.z. ako jediné oprávnené zabezpečovať proces posudzovania navrhovaných činností uvedených v prílohe č. 8 časti A, pričom stavebný úrad nie je oprávnený jeho postup preskúmať. Má za to, že žalovaný disponoval v konaní všetkými relevantnými podkladmi potrebnými pre správne a zákonné rozhodnutie. Pokiaľ žalobcovia spochybňujú zákonnosť rozhodnutia MŽP SR, mali podrobiť súdnej kontrole toto rozhodnutie, a nie rozhodnutie žalovaného. K námietke nevysporiadania so všetkými žalobnými dôvodmi poukázal na ustálenú judikaturu, ktorá nevyžaduje podať vyčerpávajúcu odpoveď na akékoľvek argumenty účastníka, ale len tie, ktoré sú skutkovo a právne relevantné; s okruhom týchto argumentov sa krajský súd vysporiadal dostatočne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“ v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie,

ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ustanovením § 250s ods. 2 O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250s ods. 2 záver vety O.s.p.) jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.04.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p., pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 35 ods. 1 Stavebného zákona, územné konanie sa začína na písomný návrh účastníka, z podnetu stavebného úradu alebo iného orgánu štátnej správy. Návrh sa doloží dokumentáciou ustanovenou vykonávacími predpismi k tomuto zákonu spracovanou oprávnenou osobou (§ 45 ods. 4) a dokladmi ustanovenými osobitnými predpismi. V návrhu sa uvedie zoznam právnických osôb a fyzických osôb, ktoré prichádzajú do úvahy ako účastníci konania a sú navrhovateľovi známi.

Podľa § 37 ods. 2 Stavebného zákona, stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom.

Podľa § 2 zákona č. 24/2006 Z.z., účelom zákona je najmä

- a) včasne a účinne zabezpečiť vysokú úroveň ochrany životného prostredia a prispieť k integrácii environmentálnych aspektov do prípravy a schvaľovania strategických dokumentov so zreteľom na podporu trvalo udržateľného rozvoja,
- b) zistiť, opísať a vyhodnotiť priame a nepriame vplyvy navrhovaného strategického dokumentu a navrhovanej činnosti na životné prostredie,
- c) objasniť a porovnať výhody a nevýhody návrhu strategického dokumentu a navrhovanej činnosti vrátane ich variantov a to aj v porovnaní s nulovým variantom,
- d) určiť opatrenia, ktoré zabránia znečisťovaniu životného prostredia, zmiernia znečisťovanie životného prostredia alebo zabránia poškodzovaniu životného prostredia,
- e) získať odborný podklad na schválenie strategického dokumentu a na vydanie rozhodnutia o povolení činnosti podľa osobitných predpisov.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 24/2006 Z.z., predmetom posudzovania vplyvov sú navrhované činnosti uvedené v prílohe č. 8.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z.z., zmena navrhovanej činnosti uvedenej v prílohe č. 8 je predmetom povinného posudzovania vplyvov, ak v jej dôsledku dôjde k dosiahnutiu alebo prekročeniu prahovej hodnoty uvedenej v prílohe č. 8 časti A.

Podľa § 18 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z.z., predmetom povinného posudzovania vplyvov je okrem zmeny navrhovanej činnosti uvedenej v odseku 2 každá zmena navrhovanej činnosti uvedenej v prílohe č. 8 časti A, ak príslušný orgán vydá vyjadrenie, že taká zmena môže mať podstatný nepriaznivý vplyv na životné prostredie.

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že Mesto Žilina rozhodnutím č. s. 2008/C-7489/H1 zo dňa 05.02.2010 na návrh Národnej diaľničnej spoločnosť, a.s. ako navrhovateľa, v územnom konaní o umiestnení stavby, rozhodlo o umiestnení stavby „Diaľnica D3 Žilina /Brodno/ - Kysucké Nové Mesto“ na pozemkoch v k. ú. L. S., X., X., P., G., C., G., W. B. T., X., L., W..

Krajský stavebný úrad v Žiline ako právny predchodca žalovaného na odvolanie žalobcov pôvodne rozhodnutím č.s.: A/2010/01335/KSUŽilina/Pál zo dňa 10.08.2010 odvolanie žalobcov zamietol a rozhodnutie Mesta Žilina potvrdil. Žalobcovia podali proti tomuto rozhodnutiu žalobu, na základe ktorej najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8Sžp/27/2011 zo dňa 28.06.2012 zmenil potvrdzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Žiline tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vychádzajúc zo skutočností, že od posúdenia vplyvov výstavby predmetnej diaľnice na životné prostredie uplynulo dlhšie časové obdobie (záverečné stanovisko EIA vo vzťahu k diaľnici D18 v úseku Hričovské Podhradie - Kysucké Nové Mesto bolo vydané Ministerstvom životného prostredia dňa 27.07.1998) a samotná činnosť, ktorá bola predmetom posúdenia, bola modifikovaná, v ďalšom konaní uložil žalovanému povinnosť doplniť podklady pre vydanie územného rozhodnutia z hľadiska starostlivosti o životné prostredie, resp. vysporiadať sa s námietkou žalobcov ohľadne potreby nového EIA, či použiteľnosti pôvodného záverečného stanoviska.

Krajský stavebný úrad postupujúc v intenciách zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu rozhodnutím z 03.09.2012 prerušil odvolacie konanie do doby predloženia „Posúdenia vplyvu navrhovanej činnosti a jej zmeny na životné prostredie“ zo strany navrhovateľa - Národnej diaľničnej spoločnosti a.s. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky ako jediný orgán štátnej správy kompetentný v zmysle zákona č. 24/2006 Z.z. posudzovať vplyv stavby diaľnice na životné prostredie, vydal dňa 25.03.2013 vyjadrenie ako podklad pre konanie podľa stavebného zákona, v ktorom podrobne posúdilo všetky zmeny navrhovanej činnosti oproti pôvodnému Záverečnému stanovisku so záverom, že „vplyvy na životné prostredie navrhovanej zmeny v trasovaní diaľnice z hľadiska ich významnosti možno považovať za porovnateľné, resp. v niektorých úsekoch diaľnice priaznivejšie ako boli identifikované pre variant v procese posudzovania“. Po predložení tohto vyjadrenia vydal žalovaný preskúmané rozhodnutie č. s. OU-ZA-OVBP2/V/2014/00071-1/Pál zo dňa 21.01.2014, ktorým odvolanie žalobcov zamietol a rozhodnutie Mesta Žilina o umiestnení stavby „Diaľnica D3 Žilina /Brodno/ - Kysucké Nové Mesto“ potvrdil, pretože nezistil dôvody pre jeho zrušenie. Z rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že postupoval podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR uvedeného v zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 8Sžp/27/2011 zo dňa 28.06.2012 a dokazovanie doplnil o podklady týkajúce sa starostlivosti o životné prostredie, a to o vyjadrenie Ministerstva životného prostredia SR č. 4559/2013-3.4/ml zo dňa 25.03.2013. O tejto skutočnosti upovedomil všetkých účastníkov konania a dal im možnosť na vyjadrenie. Žalovaný postup ministerstva vyhodnotil s podrobným odôvodnením ako súladný so zákonom s tým, že je dostatočným podkladom pre posúdenie vplyvu stavby na životné prostredie. Ministerstvo vo vyjadrení reaguje na všetky možné vplyvy stavby na životné prostredie, zachytáva všetky stavebno-technické zmeny oproti pôvodnej DÚR. Uviedol tiež, že odvolatelia spochybňujú proces posudzovania vplyvu stavby na životné prostredie, ale robia tak až po jeho ukončení.

Žalobcovia v odvolaní, ako aj v žalobe namietali, že nevyhnutným a nezastupiteľným podkladom pre vydanie územného rozhodnutia vo veci výstavby diaľnice je záverečné stanovisko. Podľa vyjadrenia

žalobcov zákon EIA (zákon č. 26/2006 Z.z.) neumožňuje nahradiť záverečné stanovisko žiadnym iným dokladom, a teda ani vyjadrením Ministerstva životného prostredia SR, z ktorého vychádzal žalovaný v napadnutom rozhodnutí.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žalovaný mal k potvrdeniu rozhodnutia o umiestnení predmetnej stavby s poukazom na § 37 Stavebného zákona dostatok podkladov. V danom prípade vo vzťahu k starostlivosti o životné prostredie akceptuje záver, že podklad Ministerstva životného prostredia SR, a to jeho vyjadrenie podľa § 18 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z.z. zo dňa 25.03.2013, je postačujúcim podkladom k rozhodnutiu o vydaní územného rozhodnutia. Zmeny technického riešenia diaľnice, ako hlavného objektu, oproti pôvodnému návrhu vyplynuli práve z procesu posudzovania vplyvov, optimalizácie environmentálneho technického vedenia trasy a ďalších požiadaviek, ktoré boli akceptované v priebehu následnej projektovej prípravy a spočívajú hlavne v úprave smerového a výškového vedenia diaľnice. Uvedená správa uviedla podrobne dôvody zmeny, vývoj projektu. V správe je uvedený aj stručný prehľad zmien, ktoré vyplynuli práve z požiadaviek záverečného stanoviska EIA z roku 1998, a ktoré boli premietnuté v dokumentácii k stavebnému povoleniu a boli porovnávané so správou o hodnotení vplyvov na životné prostredie. Zo správy vyplýva, že vplyvy na životné prostredie navrhovanej zmeny v trasovaní diaľnice z hľadiska významnosti dokonca možno považovať za porovnateľný, resp. v niektorých úsekoch diaľnice priaznivejší ako boli identifikované pre variant v procese posudzovania (strana 29. vyjadrenia). Správa ďalej uvádza, že pri komplexnom riešení a zapracovaní opatrení na minimalizáciu a elimináciu negatívnych vplyvov na životné prostredie v stupni DÚR a DSP, modifikácia trasy diaľnice pri tomto riešení dosahuje optimálny súlad medzi identifikovanými vplyvmi na prírodné a sociálno-ekonomické prostredie a technicko-ekonomickou realizovateľnosťou stavby. Pri porovnávaní variantov

sa v správe uvádza, že úpravy vedenia diaľnice možno charakterizovať ako zmeny technického riešenia, ktoré sú spojené s obdobnými vplyvmi na životné prostredie, ako boli identifikované v procese posudzovania v roku 1997. Modifikovaná trasa diaľnice, ktorá je vedená v úzkom koridore ako pôvodný variant, však bola optimalizovaná a prispela tak k zníženiu negatívnych vplyvov najmä v priestore Kysucké Nové Mesto, kde je najvýraznejšou zmenou trasovanie diaľnice v km 17,794 - 18,378 hĺbeným tunelom za účelom eliminácie kumulatívnych vplyvov v relatívne malom priestore obce Radoľa, mesta Kysucké Nové Mesto a časti Budatínska Lehota. K ďalším pozitívam sa priraduje rozsah protihlukových opatrení. Zvýšenie negatívneho vplyvu na životné prostredie oproti pôvodnému riešeniu nebolo zaznamenané ani v jednej oblasti. Celkovo tak možno modifikovaný variant rýchlostnej cesty D3 považovať za environmentálne a socio-ekonomicky výhodnejší (strana 30. vyjadrenia).

Najvyšší súd zhodne s názorom krajského súdu vyžadovaný postup žalobcov vyhodnotil ako príliš formalistický. Vzhľadom na všetky okolnosti ani odvolací súd nepovažuje za nevyhnutné zopakovať celý priebeh EIA, čiže opakované posúdenie toho istého, ktorý sa realizoval v rámci celého úseku pôvodne označenej diaľnice D18 na novooznačený úsek diaľnice D3 Žilina (Brodno) - Kysucké Nové Mesto. Rovnako odvolací súd nevidí dôvod spochybniť stanovisko Ministerstva životného prostredia SR ako jediného kompetentného orgánu na posudzovanie vplyvu stavby na životné prostredie.

V uvedenom prípade najvyšší súd poukazuje aj na § 18 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z.z., podľa ktorého nové záverečné stanovisko by bolo potrebné vypracovať v prípade, ak by navrhovaná zmena činnosti

mala mať podstatný nepriaznivý vplyv na životné prostredie. Z uvedeného dôvodu vzhľadom na vyjadrenie ministerstva č. 4559/2013-3.4/ml zo dňa 25.03.2013, podľa ktorého vplyvy na životné prostredie navrhovanej zmeny možno považovať za porovnateľné, resp. v niektorých úsekoch diaľnice dokonca za priaznivejšie ako boli identifikované pre variant posudzovania a z dôvodu, že zvýšenie negatívneho vplyvu na životné prostredie nebolo oproti pôvodnému riešeniu zaznamenané ani v jednej oblasti, bol postup žalovaného v súlade so zákonom, nakoľko z vyjadrenia ministerstva nevyplýva žiadna zmena, ktorá môže mať podstatný nepriaznivý vplyv na životné prostredie, a teda nie je potrebné vykonať celý proces posudzovania vplyvov na životné prostredie nanovo.

K namietanej absencii rozhodnutia orgánov ochrany prírody vo vzťahu k výrubu drevín sa podľa názoru odvolacieho súdu vyčerpávajúcim spôsobom vyjadril žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia na str. 17, 18. Keďže žalobcovia túto námietku opakujú bez toho, aby reagovali na dôvody rozhodnutia, nemá odvolací súd v tejto otázke čo dopĺňať.

Najvyšší súd SR má za to, že žalovaný svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil, v konaní nebolo zistené nerešpektovanie právneho názoru najvyššieho súdu a ani žiadne pochybenie, ktoré by spôsobovalo nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preskúmaním odvolania žalobcov najvyšší súd konštatuje, že námietky v ňom uvedené sú nedôvodné a opakujúce sa ako v podanej žalobe, ku ktorým sa krajský súd už podrobne vyjadroval v napadnutom rozsudku. Pretože odvolací súd sa s odôvodnením jeho rozhodnutia stotožňuje, nepovažuje za potrebné opakovane sa k nim vyjadrovať a v podrobnostiach naň odkazuje. Žiada sa ešte poznamenať, že podstatou sporu, tak ako to konštatoval aj krajský súd, je okrem namietaného zásahu do práva na priaznivé životné prostredie žalobcami namietaný zásah do ich vlastníckeho práva garantovaného Ústavou SR vo vzťahu k prevádzke čerpacej stanice na PHM, ktorá má podliehať demolácii práve v dôsledku výstavby diaľnice D3 Žilina (Brodno) - Kysucké Nové Mesto.

Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, že rozhodnutie a postup žalovaného boli v súlade so zákonom, a preto jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobcovia v konaní nemali úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.